

‘Als ik **niets** maak, ben ik niet gelukkig’

*Ook in seizoen 2 van de spannende serie **BuZa** speelt Kees Prins de hoofdrol. Zijn lange loopbaan is nog niet voorbij, de drang om te acteren blijft. ‘Ieder mens wil toch aandacht en applaus?’*

TEKST: BRAM DE GRAAF, BEELD: INEKE OOSTVEEN

Zijn oud-collega Arjan Ederveen, met wie hij ooit De Duo's vormde, had zich er in de Volkskrant in 2015 al over beklagd: Kees Prins kwam nooit op tijd. “Dat zal hij nog steeds wel doen.” Inderdaad. Prins verschijnt deze morgen een kwartier te laat op de afspraak in de IJ-kantine in Amsterdam-Noord. “Ik kon het niet vinden”, excuseert hij zich een beetje knorrig. “Ik heb allemaal rondjes gelopen.”

En u was vast al niet enthousiast toen u vanochtend wakker werd en dit interview op de agenda stond?

“Het allerleukste wat er bestaat, haha. Koot en Bie gaven nooit interviews. Ik stop er eveneens mee. Wat moet ik vertellen? Dit wordt mijn allerlaatste.”

Prins is speciaal uit Spanje gekomen, waar hij tegenwoordig woont, om met de media te praten over het tweede seizoen van *BuZa* (“Staat in mijn contract”). Hij speelt daarin de hoofdrol van minister Maarten Meinema van Buitenlandse Zaken. Meinema probeert van zijn alcoholverslaving af te komen en stuurt troepen op gevaarlijke vredesmissie.

U ontvangt inmiddels AOW, waarom zei u weer ja tegen een tv-serie?

“Geld! Ik ben altijd zzp’er geweest en ontvang geen pensioen. Als ik niets te werken heb, zit ik in Spanje. Meestal dus. Ik ben wel selectief. Iets moet wel bij me passen. Als ik iets alleen voor het geld doe, krijg ik mezelf niet uit bed.”

Waarom bent u wél uit bed gestapt voor ‘BuZa’?

“Het eerste seizoen vond ik erg goed gelukt. Ik heb geen seconde getwijfeld toen ik het script van Frank Ketelaar las. Zijn scripts zijn onovertroffen. Bij een rol moet ik het gevoel hebben dat ik er iets van kan maken, het moet gaan jeuken. En dat was bij Meinema het geval. De combinatie van vormelijke taal en toch een mens van vlees en bloed spelen trok mij aan. Hoe gaat het eraan toe achter de politieke schermen? Ik heb veel politici op tv bekeken, maar dat hielp niet echt. Uiteindelijk dacht ik: ik speel hem zoals ik zou zijn als ik in de politiek zat. Ik heb inmiddels de eerste afleveringen gezien, die zijn wel oké.”

Wel oké?

“Ik kan niet goed naar mezelf kijken. Denk ik: weer datzelfde hoofd. Je had toch wel iets anders kunnen bedenken? Het is acteurs eigen, vermoed ik. Altijd kritisch op zichzelf.”

Waarom acteert u zo graag?

“Omdat ik daar toevallig een talent voor heb. Ieder mens komt uiteindelijk terecht in het ding waar hij zich het lekkerst bij voelt, en waar hij het meest waardering voor krijgt. Ik speelde op de middelbare school al Shakespearestukken, vond ik hartstikke leuk om te doen. Maar ik dacht niet: ik word een beroemde acteur. Ik ben naar de Academie voor Kleinkunst in Amsterdam gegaan omdat ik dacht dat het misschien wel iets voor mij was.”

Werd dat thuis toegejuicht?

“Helemaal niet. Maar ze zeiden evenmin: ‘We hebben het liever niet.’”

Vooraf had Prins aangegeven dat hij niet van persoonlijke vragen hield. Een vraag over dat ‘thuis’ wordt afgekapt met ‘dat staat allemaal op Wikipedia’. ➤

'Jiskefet was een toevalstreffer
die vijftien jaar heeft geduurd'

.....

Bekend is dat hij een tweelingbroer heeft en dat ze de jongsten zijn van een katholiek gezin met acht kinderen uit Heemstede, waar zijn vader politie-agent was. Ooit zei hij tegen De Telegraaf dat hij zich al jong bijzonderder voelde dan de rest van het gezin en een andere humor bezat.

Op school speelde u behalve toneel ook in een bandje en tekende strips. Waar komen die creativiteit en andere humor vandaan?

“Een toevallige samenloop van omstandigheden misschien? Of door een lichte geestelijke afwijking? Kees van Kooten was mijn grote voorbeeld. Ik kon hem goed nadoen, vond ik.”

Was het podium zoeken een schreeuw om aandacht?

“Tja, dat is een goede vraag. Ieder mens wil volgens mij aandacht en applaus als hij iets doet. Jij hoopt toch ook op een compliment als je dit interview hebt ingeleverd? Dan glunder je van trots. Zo ook als je op een podium staat. Alleen komt daar nog iets anders bij kijken: het gevoel dat iets dat in je zit, eruit moet. Ik moet iets maken. Als ik niets maak, ben ik niet gelukkig.”

Ondanks al uw acteerprestaties denken mensen bij het horen van uw naam altijd meteen aan ‘Jiskefet’. Vindt u dat vervelend?

“Welnee. Ik ben enorm trots op *Jiskefet*. Het is tijdloos. *Jiskefet* was situationele humor, waarvan je dacht: wat een absurde rare situatie is dit en waarom blijven die mensen zo serieus daarin. Heel anders dan de humor nu op tv. Ik vond de knullige Edgar erg leuk om te doen. Ik heb hem samengesteld uit een aantal typen mensen die ik kende. *Jiskefet* was een toevalstreffer die vijftien jaar duurde. We deden het naast ons reguliere werk, in het begin drie maanden per jaar. Ik weet nog dat ik tegen Herman zei: ‘Volgens mij is het nu

PASPOORT

NAAM Cornelis Willibrordus

Maria (Kees) Prins

GEBOREN Heemstede, 7 april 1956

PRIVÉ Getrouwd met fotografe

Iris Römer, ze hebben een zoon (Willem) en dochter (Marie) en wonen grotendeels in Spanje

OPLEIDING Kleinkunstacademie

CARRIÈRE Vormde van 1981 tot 1984 met Arjan Ederveen *De Duo's*.

Het bekendst werd hij van *Jiskefet*, dat hij van 1990 tot 2005 maakte met Herman Koch en Michiel Romeyn. Hij won in 2000 een

Gouden Kalf als beste acteur voor

Bij ons in de Jordaan.

onze hoofdbezigheid.’ Dat realiseerde hij zich op hetzelfde moment. We zijn nog even doorgegaan en toen gestopt.”

Dit jaar ontvingen jullie de Ere Zilveren Nipkowschijf. Wat deed dat met u?

“Ik vond het terecht, maar dacht wel: nu pas? Ik kreeg veel appjes met: ‘Wat leuk dat je die prijs nog krijgt voordat je doodgaat.’ Het verbaasde me toenter-

tijd dat we hem niet kregen toen we *Jiskefet* maakten. Dat heeft met jury-samenstellingen en tijdgeest te maken.”

Is het leuk om op straat nog steeds te worden nageroepen met ‘Hé lullo!’?

“Populariteit is voor mij geen maatstaf. Kwaliteit is de maatstaf. Is het door-dacht en goed gemaakt? Geestig als het humor wil zijn? Ik zei tegen iemand dat ik Paul Verhoevens film *Zwartboek* vreselijk vond. Hartstikke nep. De reactie was: ‘Hoe kun je dat zeggen? Ze hebben al 250 duizend bezoekers!’ Dus? Ik had heel hard nee gezegd tegen een rol daarin.”

U bent in de herfst van uw carrière. Heeft u alles eruit gehaald wat erin zat?

“Natuurlijk! Wie kan nu zeggen dat hij vijftien jaar lang een humoristisch programma op de Nederlandse televisie heeft gemaakt? En al die dingen die ik ernaast heb gedaan. Ik heb misschien wel veertig regies gedaan. Er is niets wat ik nog zou willen doen. Ik sukkel een beetje door, schrijf veel theaterstukken. Vind ik leuk. De drang om te maken blijft, daar ben ik blij mee. Als dat ophoudt, houdt alles op.”

Oud-collega van ‘Jiskefet’ Herman Koch is nu ernstig ziek. Hoe raakt u dat?

“Het kan ook mij gebeuren, die gedachte komt soms boven. Bij begravenissen huilt niemand om degene die begraven wordt, maar om de angst voor zijn eigen dood, denk ik. Ik ben blij dat ik het vermogen heb om meteen erna te denken: nu niet aan denken. Dat zien we tegen die tijd wel weer.”

Hoe moeten we u later herinneren?

“Als een ongelofelijk aardige, intelligente, knappe, interessante en vooral beminnelijke man, haha. Klaar? Best een aardig interview zo, toch?”

> BUZA | VRIJDAG | NPO 1 | BNNVARA | 20.35